

Verlangen of heimwee?

Door: Tom van Wanum.

Zoeken naar inspiratie voor een stukje voor de Branding op het internet levert vaak wonderbaarlijke inzichten op. Bij het googelen van het woord “verlangen” kreeg ik een hele rits aan mooie zinnen die op de een of ander manier probeerden dat wat wij verstaan onder dat woord boven tafel te krijgen.

Wat te denken van:

Verlangen, een oerkracht die in ons sluimert, een fluistering van de ziel. Het is het verlangen naar het onbekende, de hunkering naar wat nog niet is, maar misschien ooit zal zijn. Een verlangen dat ons voortdrijft, ons doet zoeken naar vervulling, naar betekenis en passie.

Verlangen ligt hier duidelijk in de toekomst, in het verschieft dus. Maar is dat altijd zo? Is verlangen typisch iets voor dat wat in de toekomst ligt?

Ik denk van niet, verlangen naar iets dat is geweest bestaat en hoeft echt niet altijd in: “Vroeger was...” te eindigen.

In maart zijn we weer begonnen met het tellen van de vogels op de Westplaat. Deze tellingen zijn niet nieuw, al sinds 1978 wordt dit gebied door leden van de vogelwerkgroep geteld.

Iedere maand rond de 15e lopen de tellers het hele gebied door en noteren alle vogels die op de een of andere manier een relatie hebben met de Westplaat.

Het zijn natuurlijk niet dezelfde tellers gebleven gedurende die lange periode. Sommigen zijn gestopt en er zijn nieuwe tellers voor in de plaats gekomen.

De reden dat tellers zijn gestopt is bijna altijd de leeftijd.

Soms verlangen we ook naar wat is geweest. Naar die ene persoon wiens stem we nog eens willen horen. Verlangen kan ook een terugblik zijn.

Iedereen die wel eens op de Westplaat komt zal het kunnen beamen, daar tellen is geen sinecure. Het is een zeer dynamisch gebied dat continu verandert. Het tij zet bij vloed delen onder water en brengt slib op dat achterblijft bij eb. Extreem hoog water dringt ver naar binnen en schuurt de krekken verder uit en verdiept ze.

Er moet dan gesprongen worden of gewaad waarbij de hoogte van de kaplaarzen bepaalt of het gekozen “pad” het juiste is. Zo niet dan zit er niets anders op dan terug te lopen en een nieuwe route te zoeken. Het eerste deel voert ons altijd door het stuk dat we de “Biezen” hebben gedoopt. In de beginjaren van de telling was dit een gebied

dat regelmatig onder water stond en dat doorploegd was met smalle kreekjes. Later ontstond, toen het gebied niet meer bij elke vloed onder water kwam te staan, een dichte begroeiing met o.a. zeekraal. Na opslibbing kwam het gebied steeds hoger te liggen en kwam het nog weinig voor dat alles onder water stond. De begroeiing veranderde en vooral de zeeaster maakte het lastig. De krekken bleven en werden door de begroeiing praktisch onzichtbaar. Regelmatig verdween er een teller voorover tussen de zeeaster na een struikeling in een niet geziene kreek.

Al lopende en struikelend werden de opvliegende vogels geteld en mij zullen altijd de rustende velduilen en de vele watersnippen en bokjes bijblijven.

We verlangen naar aandacht, erkenning en gezelschap. We willen gehoord en gezien worden, serieus genomen worden. Misschien verlang je naar een partner, een gezin, of simpelweg naar samenzijn.

Nadat we de Biezen achter ons hadden gelaten kwamen we op de slikplaten, een grote vlakke van slib en bij eb een enkele geul. Vanaf hier werden dan de vele, soms duizenden, vogels geteld. Schuin aan de overkant, zag je door de telescoop, de kijkhut de “Bonte Piet” liggen. Deze leek zo

dichtbij maar het was nog een pittige tocht door het zuigende slik.

Aangekomen bij de kijkhut was daar dan een welverdiende pauze met koffie, brood, koek en sterke verhalen. Afhankelijk van het weer werd er binnen gepauzeerd maar heel soms ook buiten. Even met de ogen dicht en luisteren naar de wind, het water en de vogelgeluiden.

De telling werd afgesloten door een tocht over het pad richting Brielse Gatdam, en tenslotte over deze dam, die toen nog begaanbaar was, naar de parkeerplaats. Al met al een geweldig mooie telling maar wel eentje waarbij je 's avonds voelde dat je "iets gedaan had die dag!"

Soms is verlangen zoet als honing, een zachte bries die ons hart verwarmt. Op andere momenten is het scherp als een dolk, een pijnlijke herinnering aan wat we missen. Maar altijd is het een kracht die ons in beweging zet, ons uitdaagt om te dromen, te streven, te leven.

Tegenwoordig, ik heb het al aangestipt, tellen we niet meer op die manier, simpelweg omdat we niet meer voldoende tellers hebben om een poule op te zetten voor het hele jaar. De laatste jaren tellen we nog maar met 4 vogelaars gedurende 6 maanden. In het voorjaar 3 en in het najaar 3 maanden. De leeftijd gecombineerd met de zwaarte van de telling heft zijn toll! Om het iets makkelijker te maken hebben we ook de route veranderd. We steken de slikplaat niet meer over richting de kijkhut, maar lopen terug langs de Biezen naar de parkeerplaats bij "Aan Zee" en rijden dan rond naar de noordzijde van de Westplaat.

Vervolgens lopen we aan de buitenzijde van het riet en struweel langs de nieuwe ontstane duintjes en via het pad terug. Het is duidelijk, het aantal tellingen en de te lopen route zijn niet meer dat wat ooit geweest is. Nog steeds behoorlijk pittig en heel leuk, maar toch, het is anders.

Verlangen is een richtingaanwijzer naar onze diepste wensen en behoeften. Het is een vuur dat ons voortstuwt, een innerlijke roep om vervulling. Dus luister naar je verlangens, want ze wijzen je de weg naar wat je werkelijk nodig hebt. En nu komt dat verlangen om de hoek kijken.

Verlangen wordt meestal gezien als iets dat in de toekomst ligt. Als je 16 wordt mag je brommer rijden, met je 18e kruip je achter het stuur van de lesauto en als je 21 wordt mag je gaan stemmen (ik ben van die generatie). Verlangen naar iets dat is geweest wordt meestal benoemd als heimwee maar dat vind ik wat zielig klinken en zo zie ik de Westplaat-tellingen echt niet. We hebben een heel leuke ploeg van 4 tellers die tijdens de tellingen altijd wel iets interessants of leuks beleven of vertellen. Tellers waarmee je zelfs staand in de stromende regen nog plezier kunt maken en altijd bereid zijn een handje toe te steken bij een sprong. Toch denk ik wel eens terug aan de tijd dat je soepel over de kreken sprong en er weer

De hoogte van de kaplaarzen bepaalde of de kreek kon worden overgestoken. Foto: Tom van Wanum.

zelfstandig uit kon klimmen als het mis ging zonder dat je om hulp hoefde te roepen. Hoe je je kaplaarzen uit de zuigende modder moest trekken met een schuine blik gericht op de kijkhut en hoever je nog moest.

Verlangen of heimwee? Misschien maar gewoon proberen in het hier en nu te leven en nagenieten van de leuke dingen die zijn geweest en die er zeker ook nog wel gaan komen.

Even de ogen dicht bij de Bonte Piet, Pim Stins en Jaap Koekendorp. Foto: Hugo van der Slot.